

dovolatelovy výtky tvrdila o dodaném zboží prý proti pravdě, že odpovídá smluveným podmínkám a že je nutno provést spor s firmou F., aby jí (žalované) zůstala zachována možnost postihu na jejím dodavateli. I tato tvrzení mají původ jen v tvrzené vadnosti dodaného zboží, sahá tudíž i žaloba opřená o ně k témuž právnímu důvodu. Samostatný odchýlný právní důvod žaloby nelze spatřovati v těchto tvrzeních již proto, že, i kdyby byla nepravdivá, nemohou býti pro kupitele vážným důvodem, by si nezachoval a nepřiváděl k platnosti proti smluvníkovi, jenž se provinil proti smluvním povinnostem, bez průtahu ona práva, která zákon dává prodávati na ruku, pokládá-li zboží za vadné. Opomítnutí této nezbytné obchodní obezřetnosti jde jen na jeho vrub. Mylný je též dovolatelův názor, že se promlčecí lhůta čl. 349 obch. zák. prodloužila, protože žalobce opověděl žalované spor, jež proti němu zahájila firma Karel F. Zákon nepojí nikde a zejména ne v čl. 349 obch. zák. k opovědi předurčujícího sporu následek, že se jí prodlužují promlčecí lhůty k zahájení sporu, pro který opověděný spor jest předurčující. Výklad zákona v tomto smyslu, podle něhož by přerušení lhůty promlčecí mohlo trvati při spletitějších neb z jakýchkoli důvodů vleklých sporech, jež byly opověděny, i několik let, přičil by se zřejmě snaze čl. 349, by promlčecí lhůty pokud možno zkrátil a tak přispěl k brzkému konečnému vypořádání rozepří z vadné dodávky snad vzniklých. Mínil-li žalobce prodloužením promlčecí lhůty její přerušení, nelze mu ani tu dáti za pravdu vzhledem k jasnému doslovu § 1497 obč. zák., jemuž žalobce nevyhověl. Další důvod, z něhož žalobce usuzuje na nutnost přerušení promlčecí lhůty opověděním sporu, že totiž škoda v krátké promlčecí lhůtě často nebude a také v souzeném případě nebyla úplně známa, neobstojí, protože lze obtížím těm vhodně čeliti a hospodářské zájmy na zahájení sporu proti žalobcovu dodateli až po vyřízení sporu proti jeho odběrateli, účelně chrániti použitím §§ 190, 228 a 235 c. ř. s.

Čís. 10872.

Ustanovením třetího odstavce § 35 ex. ř. nejsou dotčeny okolnosti, jež povstaly teprve po podání žaloby podle § 35 ex. ř. Námitky, opřené o tyto nové okolnosti, lze uplatniti i v řízení již zahájeném o žalobě podle § 35 ex. ř., a to rozšířením žaloby za podmínek § 235 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv I 1082/30.)

Žaloba dlužníka o nepřípustnost exekuce byla o b ě m a n i ž š í m i s o u d y zamítnuta, o d v o l a c í m s o u d e m z t ě c h t o d ů v o d ů: Procesní soud zamítl žalobu i pokud jest založena na námitce, že byla dlužná pohledávka odpůrkyni zaplacená, a odůvodnil to tím, že tato námitka nebyla odvolatelem uplatněna již v žalobě, nýbrž že byla v rozporu s předpisem § 35 ex. ř. vznesena teprve za sporu. Toto stanovisko procesního soudu jest zcela správné a v úplném souhlasu se zákonem. Zákon požaduje i pro žaloby podle § 35 ex. ř., i pro žaloby podle § 36

ex. ř., by žalobce všechny námitky, jež má proti exekuci, uplatnil již v žalobě a najednou. To se děje proto, že na základě těchto žalob lze povolit odklad exekuce (§ 42 čís. 5 ex. ř.) a že zákon chce zamezit, by těchto žalob nebylo zneužíváno k protahování exekuce. Stanovisko odvolatelo, že se požadavek zákona, by všechny námitky proti exekuci byly uplatněny současně již v žalobě, týká jen námitek, jež dlužník v čase podání žaloby mohl uplatnit, nikoli však námitek, založených na skutečnostech, jež nastaly teprve po podání žaloby, nemůže obstát, poněvadž zákon v tom ohledu nerozeznává. Dlužník může námitky proti exekuci, jež vzešly teprve po podání žaloby, nebo o nichž neměl při podání žaloby vědomosti, uplatnit jen novou žalobou, s námitkami, jež opomenul v žalobě uplatnit, ač o nich v čase jejího podání věděl, jest vyloučen navždy. Na omylu jest odvolatel, míně, že uplatněním námitky, že odpůrkyně byla uspokojena, došlo ke změně žaloby, k níž měl soud procesní přihlídnouti již proto, že se odpůrkyně proti ní nevzepřela, neboť k požadavku zákona, že všechny námitky proti exekuci mají být vzneseny v žalobě najednou, jest soudu hleděti z úřadu. V důsledku toho nehleděl ovšem procesní soud právem k opožděné námitce odvolatelově.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by o ní dále jednal a rozhodl.

Důvody:

Třetí odstavec § 35 ex. ř. ustanovuje: všechny námitky, které dlužník mohl přednésti v čase, kdy podal žalobu, musí zároveň k platnosti být přivedeny, jinak jsou vyloučeny. Z tohoto zákonného ustanovení plyne pro souzený případ, že jsou vyloučeny jen ty námitky, které mohl žalobce přednésti, podávaje žalobu, a že ovšem nelze námitky, které byly známy žalobci při podání žaloby, uplatnit ani v řízení o této žalobě ani později zvláštní žalobou. To je též smysl motivů k § 35 ex. ř., že nelze uplatnit námitky postupně. Tímto ustanovením třetího odstavce § 35 ex. ř. nejsou však dotčeny okolnosti, které teprve povstaly po podání žaloby a které žalobce proto nemohl uplatňovati již v žalobě. Jde jen o otázku, zda lze tyto námitky uplatnit jen zvláštní žalobou, či zda lze tyto námitky uplatnit též v řízení podle § 35 ex. ř. již zahájeném, rozšířením žaloby. Druhý odstavec § 35 ex. ř. ustanovuje, že námitky mají být přivedeny k platnosti žalobou. Doslov tohoto odstavce mohl by nasvědčovati tomu, že lze uplatňovati námitky jen žalobou, nikoliv rozšířením žaloby již podané. Pro správnost tohoto názoru by dále svědčilo, že se žalobou podle § 35 ex. ř. lze spojití návrh na odklad exekuce podle § 42 čís. 5 ex. ř. a že by se pak odklad povolený již na základě žaloby vztahoval i na rozšířenou žalobu, ačkoli snad rozšířená žaloba neodůvodňovala takový další odklad. Dále by svědčilo pro správnost tohoto názoru, že použití § 75 ex. ř. o útratách exekučního řízení zrušeného z důvodů § 35 ex. ř. způsobilo by značné obtíže, kdyby se musilo přihlížeti k různým dobám, kdy měl vymáhající věřitel zrušiti

exekuci, byv uspokojen, nehledíc k tomu, že i otázka útrat sporu mohla by se státi takovým rozšířením spletitou. Námitka, že připuštěním rozšíření žaloby by se umožnilo protahování exekuce, neobstojí; neboť týž následek bude míti i podání zvláštní žaloby. Proti těmto důvodům jest však uvést: Zásadně není důvodu nepřipustiti rozšíření žaloby, když lze podati zvláštní žalobu, neboť jest v § 235 c. ř. s. výslovně uvedeno, že žalobce jest oprávněn rozšířiti žalobní prosbu, ovšem za určitých podmínek, podle toho, v jakém období jest řízení. Veškeré shora uvedené ostatní důvody jsou jen okolnostmi, které snad mohou způsobiti značné stížení nebo průtah jednání a kterým lze podle § 235 c. ř. s. čeliti tím, že se nepřipustí rozšíření žaloby. Jen s toho hlediska § 235 c. ř. s. lze pohlížeti na rozšíření žaloby, na základě § 35 ex. ř. již podané, a to ovšem jen o okolnosti, které n e m o h l žalobce uplatniti již v žalobě. V souzeném případě tvrdil žalobce, že okolnosti, které uplatnil teprve po podání žaloby, povstaly v srpnu 1929 (žaloba byla podána 4. dubna 1929), totiž že teprve v srpnu 1929 byla uspokojena vymáhající věřitelka; v tomto ohledu uvedl žalobce podrobné okolnosti, které zástupce žalované popřel. První soud připustil též o tomto tvrzení žalobce důkazy a provedl je. Zástupce žalované nenamítal nic proti novému přednesu žalobcovu, souhlasil tudíž podle § 235 c. ř. s. druhý odstavec s rozšířením žaloby. Jest se tudíž zabývati touto rozšířenou žalobou a učiniti v tomto ohledu zjištění. Kdyby se zjistilo, že se uspokojení žalované stalo před žalobou a že žalobce mohl tuto okolnost uplatniti již v žalobě, bylo by rozšířenou žalobu odmítnouti z důvodů třetího odstavce § 35 ex. ř. Ježto dosud nebylo zjištěno, kdy byla žalovaná firma zaplácena, bylo zrušiti rozsudky nižších soudů a usnésti se, jak shora uvedeno.

Čís. 10873.

Ručení dráhy (zákon ze dne 12. července 1902, čís. 147 ř. zák.).

Zastavení vozu pouliční dráhy mimo stanici stává se příhodou v dopravě teprve, je-li o sobě způsobilé, přivoditi tělesné poškození nebo smrt člověka. Vystoupil-li cestující, nedbaje dopravních předpisů, v takovém případě bez výslovného svolení průvodčího, zavinil si sám úraz pádem, an vůz byl uveden do pohybu právě, když vystupoval.

(Rozh. ze dne 13. června 1931, Rv II 405/30.)

Žalobce vystupoval z vozu brněnské pouliční dráhy, jenž zastavil mimo zastávky. Při vystupování žalobce se dal vůz do pohybu, žalobce se stupátka spadl a se poranil. Žalobní nárok proti dráze na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu. D ů v o d y: Na základě přepravních předpisů pro pouliční dráhu v Brně, platných od 1. listopadu 1922 a schválených výnosem ministerstva železnic ze dne 20. října 1922, čís. 824 jest zjištěno, že jest zakázáno cestujícím vyskakovati nebo seskakovati za jízdy a prodlévati na stupátku (bod 26 a), a že smějí cestující vystupovati, zůstane-li vlak státi mimo stanici nebo zastávku, jen za výslovného souhlasu prů-